

Betreft:	Bijbelstudie	Dit is een uitgave van de Hersteld Hervormde Mannenbond	
Onderwerp:	Woestijn	Auteur:	Ds. C.M. Visser
Nummer 2020-01	Deze uitgave is uitsluitend bestemd voor de aangesloten verenigingen		

Schriftlezing: Exodus 17

Psalmen: Ps. 78: 1 + 9 + 10

Ps. 73: 13

Ps. 62: 4 + 5 Geef dat mijn oog het goede aanschouw enz. Hij laat dagelijks het water des levens langs mijn ziel stromen.

Het slaan op de rotssteen

In de Bijbelstudie waren we terechtgekomen in Mara. En als het volk daar gelouterd is, gaat het heen naar Elim. (Numeri 33:9.)

Elim betekent Palmboom. Daar stonden de 70 palmbomen en waren de 12 waterfonteinen, waar zij heerlijk verkwikt werden, en rust vonden. Dat laten we nu rusten. Want de reis moet verder. En dan komen we in Exodus 16: 1 terecht in de woestijn Sin. En dat betekent zoveel als 'doornen' en 'prikkel's'.

Een afspiegeling van de geestelijke woestijnreiziger, die is als de lelie onder de doornen. Het vlees moet op weg naar Sion dat boven is, gekruisigd worden.

Maar we gaan door tot in Exodus 17, alwaar we lezen: *Daarna toog de ganse vergadering van de kinderen Israëls, naar hun dagreizen, uit de woestijn Sin, op het bevel des HEEREN, en zij legerden zich te Rafidim.*

Ondertussen slaan we hierdoor nog een klein gedeelte van de reis over.

Want in Numeri 33 vinden we, voordat we in Rafidim komen, eerst nog twee andere plaatsen waar het volk de tenten heeft opgeslagen. Dat leert ons Numeri 33:11-14.

11 En zij verreidsen van de Schelfzee, en legerden zich in de woestijn Sin.

12 En zij verreidsen uit de woestijn Sin, en zij legerden zich in Dofka.

13 En zij verreidsen van Dofka, en legerden zich in Aluz.

14 En zij verreidsen van Aluz, en legerden zich in Rafidim; doch daar was geen water voor het volk, om te drinken.

De naam *Dofka* betekent zoveel als *kloppen*. Maar verder is ons over deze plaats niets bekend.

Is het een kloppen en roepen geweest van het volk Israël, daar uit de doornen van de woestijn Sin, of de HEERE die doornen zou willen wegnemen?

Is het dus een inroepen van Gods barmhartigheden geweest? Of is het een kloppen en roepen geweest dat van de Heere uitging, om het hart aan Hem te verpanden? We weten het niet en willen ons hoeden voor inlegkunde.

De naam *Aluz* betekent zoveel als *Ik zal kneden*.

Kneden, zoals men brood kneedt. Wat de betekenis hier ook moge zijn, dit is waar: Op reis naar het Jeruzalem dat boven is, moet men gekneed, gevormd worden naar het Beeld Gods, dat we eerder in onze val in Adam zijn kwijt geraakt.

Christus meer en meer gelijkvormig worden.

Iets wat tegen onze natuur is, maar o zo heilsnoodzakelijk is. Ook van deze plaats is voor zover bekend, niets meer terug te vinden. Helemaal door de tand des tijds verwoest.

Maar we gaan verder.

Daarna toog de ganse vergadering van de kinderen Israëls, naar hun dagreizen, uit de woestijn Sin, op het bevel des HEEREN, en zij legerden zich te Rafidim.

Rafidim. Een legerplaats van de Israëlieten tussen de woestijn Sin en de woestijn Sinaï, niet ver van de berg Horeb. De naam Rafidim betekent "rustplaats". En het lag in een brede vallei. Dat wijst dus op een uitgestrekt gebied. Naar men zegt is het een zeer aangenaam dal. Op verschillende plekken kom je hier de dadelpalm tegen, met zijn welkome vrucht, de dadels.

Het volk is nu een kleine drie maanden onderweg. En het is de HEERE die hen hier a.h.w. enige rust gunt en geeft. Het is later trouwens Christus Zelf die Zijn discipelen er toe oproept: *Rust een weinig!*

In die zin mogen we in de woestijn van het leven ook zo onze rust nemen.

Vakantie houden, maar daarbij onze ogen wel gericht houden op het land der belofte! Dat is ten diepste het doel van de rust. Om de grote daden Gods te overdenken, welke Hij in het verleden en het heden verricht heeft en beloofd heeft in de toekomst nog te doen.

Maar, als de rust daartoe niet gebruikt wordt, dan wordt die rust ijdel. Ik bedoel, dan is die rust leeg. En... ledigheid is des duivelsoorkussen.

Ik houd het niet voor onmogelijk, dat juist in vakantieperiodes de huiselijke twist nog al eens oploopt! Maar dat laten we nu rusten. Eén ding is duidelijk. Daar te Rafidim ontstaat twist.

Het volk twistte met Mozes. Ten diepste was dat een twist met de HEERE! Alweer! En Mozes zijn geduld, zo kunt u hier uit deze geschiedenis wel aflezen, is bijna op. Geen wonder ook, waar het niet veel scheelt of het volk zal hem stenigen. "Wat zal ik dit volk doen?"

En wacht nu even.

Voor dat we de woestijnreis vervolgen neem ik u eerst mee naar het rechtsgeding, daar waar Jezus stond voor de stadhouder Pilatus.

We kennen die geschiedenis. En we weten het antwoord op de vraag die Pilatus daar stelde aan het volk, nadat hun keuze gevallen was op de doodslager Bar-abbas, om hem vrij te laten.

Vervolgens stelde Pilatus toen de vraag aan het volk: *Wat zal ik doen met Jezus?* Met die Jezus, van welke hij moest getuigen, dat hij geen schuld in Hem vond! Was toen hun antwoord, hun gekrijs niet: *Kruis Hem, kruis Hem!?*

Wel, ten diepste is dat het zelfde volk, als dat volk, wat Mozes door de woestijn moest leiden. In ieder geval het is wel het nazaat van dat volk. En als één dat geweten heeft, dan is dat wel de alwetende God.

En nu keren we terug naar de vraag van Mozes, de knecht des HEEREN.

Wat zal ik dit volk doen?

Als de HEERE gezegd had: *Laat het maar aan haar lot over*, of: *Bid maar vuur van de hemel dat Ik hen verdelge*, ik denk dat Mozes daar dan op dat moment niet ver van af was, om dat ook echt te doen, waar ze zijn Zender en Odrachtgever op deze manier, op deze weidse rustplaats zo tergend!

Wat zal ik dit volk doen?

Maar..., wij zijn niet anders dan dit volk. Wat kunnen ook wij ons ook snel verheffen als het eventjes niet mee zit. Alsof we zulke rechthebbende mensen zijn!

En zo zou daar in Rafidim, waar de rust een ogenblik geschonken wordt, de relatie onherstelbaar verbroken worden.

Als de rust in Rafidim niet gericht is op de HEERE, dan gaat het fout!

En..., als het dan echt fout gaat, dan heeft de duivel zijn zin!

Want het gaat hem om dat vrouwenzaad, opdat de Messias maar niet geboren zal worden.

En dát nu doorziet nu juist de Alwijze en Alwetende en Alziende God!

En daarom het antwoord dat Hij Mozes geeft. Want is dit alles gaat het de HEERE om de Christus!

En daarom: *Mozes, ga heen voor het aangezicht van het volk, en neem met u uit de oudsten van Israëel; en neem uw staf in uw hand, waarmee je de rivier sloeg, en ga heen. Zie, Ik zal aldaar voor uw aangezicht op de rotssteen in Horeb staan; en gij zult op de rotssteen slaan, zo zal er water uitgaan, dat het volk drinke.* (Exodus 17:5+6)

Mozes moet met de oudsten, dat is, met de voornaamsten van het volk nu naar de berg Horeb gaan.

Zij moeten mee..., opdat het volk er niet aan hoeft te twijfelen dat hij zal vluchten.

En zij moeten mee, opdat zij getuigen zullen zijn van het Godswonder.

Daar boven die berg zal de HEERE staan.

Bedoeld wordt dan, dat de vuur- en wolkkolom daar boven die berg zal blijven stilstaan, om er van te getuigen, dat God daar bij hen is.

En daar zal Mozes die staf, die eerder de zee kliefde, op de steenrots moeten slaan, opdat er water uit zal stromen, om het volk te laven.

En in dat slaan op die harde rots, was die staf echt niet zo krachtig om de steenrots te spleten. Maar het ging de HEERE om geloof en dat het volk, opnieuw in de drager van de staf zou geloven, dat hij van God hun gegeven was.

En de meest vertrouwde Schriftverklaarders geloven, dat het water uit deze rotssteen zo overvloedig en zo lang gestroomd heeft, dat het als een watervloed hun op de reis gevolgd heeft.

En wij nemen die gedachte over.

Immers het is Mozes die van het volgende getuigt in Deuteronomium 8:15, *dat de HEERE voor het volk dat water uit de keiachtige rots voortbracht.*

En niet alleen dat gegeven brengt ons op de gedachte dat het water van die rots hen achtervolgd heeft.

Daar is nog een ander getuigenis. Nehemia 9, de verzen 15 en 19-21.

En met name in vers 20 wordt het water op één en de zelfde lijn gezet als het Manna.

“Uw Manna hebt Gij niet geweerd van hun mond, en water hebt Gij hun gegeven voor hun dorst. Alzo hebt Gij hen veertig jaren onderhouden in de woestijn.”

Zo geloven wij, dat daar een tijd is geweest, dat het heel letterlijk in vervulling is gegaan, wat de profeet Jesaja heeft opgemerkt in Jesaja 43:19 en 20, al waar gesproken wordt over wateren in de woestijn, Ja zelfs rivieren.

En natuurlijk slaat deze belofte op wat nog komen zou in Christus, het Water des Levens.

Maar wat dat oude Israël in de woestijn is overkomen, is ons tot een voorbeeld gesteld.

En de vraag is: Kennen wij die Steenrots, waar als een overvloeiende fontein dag en nacht, zomer en winter, ja altijd dat levende Water uit stroomt?

De Psalm 71:3 getuigt er van, dat die Steenrots Christus is.

Wees mij tot een Rotssteen, om daarin te wonen. Om gedurig daarin te gaan!

En die berg Horeb, zijn naam betekent heel letterlijk: *Dorre woestheid.*

Zij is geworden tot een springader van veel water.

Zie nu Christus. *Een wortel uit een dorre aarde!* (Jes. 53:2).

Zie het wonder! Onder de slagen die Christus moest incasseren, komt het nochtans uit Zijn Mond:

Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke. Die in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stromen des levenden waters zullen uit zijn buik vloeien. (Johannes 7:37 + 38).

En mocht Mozes niet op de steenrots slaan, dan alleen onder het toeziend oog van de oudsten, zo is Christus geslagen onder toeziend oog van vele voornamen en edelen.

Welnu, zo is Christus als de geestelijke rots, en het water des levens, om het volk op zijn tocht door de woestijn van die geestelijke drank te voorzien.

En dan is het of Mozes a.h.w. een gedenknaald in de grond slaat, om niet weer te vergeten, wat hier gebeurde!

Hij geeft aan deze liefelijke plaats Rafidim de naam Massa en Meriba

Dat betekent *verzoeking* en *twist*.

Waarom?

Opdat wij in de moeiten en zorgen van de woestijnreis de Heere onze God niet zullen verzoeken, naar het bevel van Deuteronomium 6:16.

Maar dat we in geloofsgehoorzaamheid, gelijk Mozes, het van de Heere verwachten!

Belooft dat dan een voorspoedige reis? Nee, dat niet!

Want de vijand, de Amelekiet (vers8) komt op dat volk van de Heere af.

Geen makkelijke reis, maar wel een behouden aankomst, allen, die achter de Heere aangetrokken worden, in de weg door Hem bepaald.

Dan is het:

De Heere is mijn Herder,

mij zal niet ontbreken.

Al ga ik ook door een dal van de schaduw des doods,

ik zal geen kwaad vrezen,

want Gij zijt met mij,

Uw stok en Uw staf vertroosten mij!

Dat we die liefelikheden des HEEREN toch in de vallei van Rafidim mogen overdenken en alzo rust vinden voor onze kostbare zielen, welke geschapen zijn voor een eeuwigheid.

Mocht het zijn, om straks naar ziel en lichaam, ons eeuwig te verlustigen in de God des Heil, die zoveel wonderen heeft verricht.

Gespreksvragen

1. Het volk twistte/murmureerde. (Exodus 17:2-3) Weet u wat Gods volk deed ten tijde van ds. H. de Cock in Ulrum, rond 1834, toen hij het Water des Levens nog niet echt verkondigde?
2. Mozes klaagt zijn nood de HEERE. (Exodus 17:4)
3. Wat doet Jesaja in Jesaja 53:1? Wat is zijn adres? Bestuur daartoe Johannes 12: 37-43. En let op: Wanneer doet Jesaja dat?
4. Zou het zinvol zijn, om eens nader stil te staan, hoe wij onze vakantie moeten doorbrengen? Denk daarbij ook aan de contacten die onze kinderen in de vreemde kunnen opdoen. Zie Ruth 1.
5. Of het water uit de steenrots heel de woestijnreis met hen is mee gestroomd, daar kan je verschillend over denken. Maar in geestelijke zin, hoe is het dan?